

הדרקון הירוק

על שפת אגם גדול בצפון איטליה עמד ביתן קטן ובו חיה אישה אלמנה עם בנה. פאולה היה שמה ובלבלינו שם בנה. היא התפרנסה מאריגת שטיחים, ושטיחיה היו כל כך יפים שהתפרסמו בכל איטליה. רק בבתי העשירים אפשר היה לראות את שטיחיה של האלמנה פאולה התלויים על קירות. ולאנשים היו דעות שונות. היו שאמרו כי עבור השטיחים היא דורשת כל כך הרבה כסף שרק עשירים יכולים להרשות לעצמם לרכוש אותם. אבל היו גם בעלי לשון רע, ואלה אמרו כי פאולה היא מכשפה והיא מכשפת את שטיחיה כך, שהם מביאים עושר רב לאלה שתולים אותם על קירות בתיהם.

בלבלינו, הבן של פאולה, דווקא האמין בכוחות כישוף של אמו, וכשגדל פנה אליה "אמא, למדי אותי כשפים שלך. אני רוצה להוכיח את עצמי חזק וחכם כדי לזכות בידה של הנסיכה. כמו שאני היום,

היא בוודאי לא תרצה אפילו להביט עלי." "לא בני" ענתה פאולה "אין לי כישופים שיכולים לעשותך חכם וחזק. אם תרצה להשיג באמת את הנסיכה, אתה צריך לעשות זאת בכוחות הטבעיים שלך, ולא בכישוף."

בלבלינו היה מאוכזב מאוד מתשובתה של אמו, אך כבן טוב לא המשיך לבקש כי הבין שלא יקבל את מה שרוצה, וכשהגיע זמן מתאים נפרד מאמו ויצא לדרך, בכון ארמון המלך, שם חיה הנסיכה הנכספת.

הוא הלך יום והלך יומיים וביום השלישי, כאשר התעייף מהליכה התיישב לנוח ביער. הוא ראה אבן גדולה וירוקה, נשען עליה בנוחות ונרדם. פתאום התעורר והרגיש שהאבן הירוקה מתנועעת.

בלבלינו קפץ מבוהל וראה שהאבן כביכול שעליה נשען מתרוממת ולפניו נעמד דרקון ירוק קטן, בעל צוואר ארוך, זנב עבה וזוג כנפיים גדולות.

"סליחה" אמר הדרקון בקול אנוש "נדמה לי שהערתני אתך."

"זה עלי לבקש סליחה" ענה בלבלינו "נשענת עליך

בלי לדעת מה אני עושה."
"אני רואה שאתה בחור מנומס" אמר הדרקון "לאן מובילות פניך?"
"אני הולך לארמון המלך, להתחרות על ידה של הנסיכה" ענה בלבלינו.
"אולי אוכל לבוא אתך, ולסייע?" הציע הדרקון הירוק.
הביט בלבלינו היטב על הדרקון. הוא לא נראה לו גדול מדי, לא גבוה ממטר אחד וגם לא מפחיד במיוחד. "ומה אתה יודע לעשות?" שאל.
"אני יכול לירוק אש!" אמר הדרקון "הבט" והוציא להבה ארוכה מפיו.
"זה גם אני יודע" אמר בלבלינו. הוא הוציא קופסת גפרורים מכיסו, הדליק גפרור אחד והצית את הקופסה כולה, כשהוא זורק אותה לאוויר דולקת בלהבה גדולה.
"יפה" אמר הדרקון "אבל אני יודע גם להוציא עשן מנחירי. הבט!" והוא הוציא ענן של עשן מאפו.
בלבלינו הוציא סיגריה מכיסו, הדליק אותה והתחיל להפיק טבעות עשן זו אחר זו. "זה אתה יודע?"

צחק מהדרקון המופתע.
"אל תזלזל בי" אמר הדרקון "יש לי עוד כוחות מאגיים, אבל אלה אוכל להראות לך רק כשיהיה לכך צורך, לא לשם התרברבות."
ובלבלינו הסכים שהדרקון ילווה אותו בדרך לארמון.
עוד מרחוק אפשר היה לראות גולגולות תלויות על חומת הארמון. אלה היו הראשים של המחזרים של הנסיכה היפה, שלא הצליחו לעמוד בדרישותיה החמורות. בלבלינו נרתע קצת כשראה זאת, אבל הדרקון עודד אותו. "אל פחד" אמר "כשיהיה צורך בכך, אוכל לעזור לך."
שומרי השער הביאו את בלבלינו בפני הנסיכה. היא אמנם הייתה יפה מאוד. פניה היו כמו עלי כותרת של ורד. רגליה חטובות כמו של איילה. כפות ידיה לבנות כשלג, וברור היה שהן שימשו רק להחזקת פרח או כלי אוכל, ולא עשו עוד עבודה כלשהי.
בלבלינו התפלא מאוד מיופייה של הנסיכה ומאוד חשק בה. אבל היא הביטה עליו בפנים חמורות. "ידוע לך שאם לא תצליח לבצע את כל שלושת

המשימות שאטיל עליך, דינך מוות?"

"הנסיכה, שום קושי לא יעמוד בדרכי כדי להשיג את ידיך" ענה בלבלינו.

"טוב. אז הנה הדבר הראשון. שם, בחדר אורחים של הארמון תמצא מיטה גדולה מכוסה בסדין לבן. עליך לשכב על הסדין ולישון במיטה זו כל הלילה, בלי להוציא קול אנחה וצעקת כאב כלשהי. אך דע לך כי אין מזרון במיטה זו אלא משדדה הפוכה, עם כל הקוצים שלה כלפי מעלה."

בלבלינו עלה לחדר האורחים והתבונן במיטה. אכן, תחת הסדין ראה מאה שיניים של המשדדה, כל שן מחודדת היטב. רק נגיעה קלה באצבע גרמה לו פצע עמוק. אלא שפתאום ראה לידו את הדרקון הירוק.

"הבט בלבלינו מה אעשה" אמר הדרקון והתחיל לכופף את שיני המשדדה. כעבור כמה רגעים כל מאה השיניים היו שבורות. בלבלינו יכול היה לשכב בשקט על הסדין ולעבור את הלילה בשינה עמוקה. "תודה על המיטה הנוחה, הנסיכה" אמר בבוקר בלבלינו "רק חוששני ששיני המשדדה נשברו קצת

תחת משקל גופי."

הנסיכה הופתעה לא מעט, אך לא אמרה מילה וכבר העמידה לפני בלבלינו את המשימה השניה. "ראה שם את הנהר הזורם לרגלי חומת הארמון. מצדו השני מונחת אבן שטוחה, מסומנת בצלב. אני רוצה שתביא אותה הנה."

ירד בלבלינו לשפת הנהר וראה נהר רחב ועמוק ומים זורמים בו במהירות גדולה. אבנים מתגלגלות בזרם, עצים שנפלו מהגדה. ממש סכנה להיכנס. לעבור ברגל אי-אפשר כי האפיק עמוק ועל שחיה בזרם הנע בעוצמה רבה קשה לחשוב אפילו. אך הדרקון הירוק שוב בא ועמד לידו. "נעשה זאת מהר" אמר "אעלה גבוה יותר, איפה שהנהר צר, ואשכב לרוחבו. כך אחסום את המים. וכשהמים ירדו רוץ מהר בקרקעית הנהר ותעביר את האבן." ואכן כך היה. גופו של דרקון היה שמן וארוך מספיק כדי לעצור את זרם המים לדקות ספורות ובלבלינו העביר את האבן השטוחה בריצה. ברגע האחרון אמנם המים התחילו לזרום שוב, אך הוא עוד הספיק לעלות על הגדה קצת רטוב, אבל עם האבן,

אותה מסר לנסיכה.

הפעם הנסיכה חייכה במבוכה. היא לא ציפתה שמישהו יצליח למלא את שתי המשימות שלה, אבל מיד הסבירה מה היא המשימה השלישית. "חמישה קילומטר מכאן תראה הר זכוכית גבוה. רק דרך עליה אחת מובילה לפסגת ההר, והיא שמורה היטב. עליך לעלות על ההר ולהישאר על הפסגה בלי לרדת ממנה במשך חודש. לא תקבל כל הספקה, אוכל או כל דבר אחר שנחוץ לך. זאת המשימה האחרונה. אני כל בוקר אבדוק במשקפת שלי האם אתה נמצא עדיין שם. להתראות."

"עכשיו ראה" אמר הדרקון הירוק "נעשה זאת כך. תעלה להר ואני אבוא לשם כל ערב אחרי שיחשיך. תוכל להתיישב על גבי ואוריד אתך למטה. נתאכסן ביער, נאכל ביחד ונישן בשקט ולפנות בוקר אחזיר אתך לפסגת ההר. משם תוכל לנפנף לנסיכה לשלום."

"מדוע אתה עוזר לי כל כך?" שאל בלבלינו.

"זה לא בגללך, טיפש. אני רוצה להתפטור

מהנסיכה הזו שכבר שנתיים מבקשת ממני שאמצא

לה חתן מתאים. החלטתי שאתה תתאים לה בדיוק. רק בחור כזה, שעושה את כל השטויות שלה יתאים לה."

בלבלינו לא הבין בדיוק את הגיונו של הדרקון הירוק אבל קיבל את הצעתו. במשך חודש ימים הוריד אותו הדרקון בערב מפסגת ההר ללינת לילה ביער ומדי בוקר החזיר אותו למקומו. ובגמר החודש בא בלבלינו שלם ורענן אל הנסיכה. היא קיבלה אותו בסבר פנים יפות ואמרה "עברת את המבחנים שלי. עכשיו תוכל ללכת למלך, האבא שלי, ולבקש את ידי. והוא יסכים בשמחה."

אלא שבלבלינו השתהה. הוא פתאום התחיל לחשוב על החיים בארמון.

"נו, לך כבר!" קראה הנסיכה.

"סליחה" ענה בלבלינו "בעצם למה עשיתי את כל המשימות האלה שלך? מילא, אילו הייתה בהן תכלית כלשהי, הייתי עוד מבין אותך. אבל לישון על משדדה, להביא לך אבן שטוחה ולנפנף לך כל בוקר מההר? מה תועלת בהן? הרי כל זה דרשת ממני רק כדי להקשות עלי. לא הייתה בהן כל

תועלת. לא, הנסיכה. אינני רוצה בך. את אמנם יפה, אבל מכשפה אחת יש לי כבר בבית. זאת אמי האהובה. אבל היא לפחות מכשפה טובה, שדואגת לעושרם של בני אדם. כזו כמוך, אינני רוצה." וחזר הביתה.

והדרקון הירוק? הרי לא הייתה זו אלא אמו המכשפה פאולה שרצתה לבחון את בנה ובהזדמנות זאת גם להוציא לו מהראש את הרעיון הטיפשי על חתונה עם נסיכה. לכן בכוח הכישוף שלה הפכה לדרקון ירוק ועזרה לו בכל שלבי המבחנים. היא סיפרה לו זאת רק מאוחר יותר, רק אחרי שמצא בעיירה בחורה נחמדה, אולי פחות יפה מהנסיכה, אבל נאה בכל זאת, והתחתן אתה. והסיפור על הדרקון הירוק מאוד שעשע את הנכדים הקטנים, במיוחד שמדי פעם תוך כדי הסיפור סבתא לבשה את צורתו של הדרקון.